

Una Vizek

Rođena. Još u 70-ima. U Zagrebu. Još uvijek je tamo. Od 9 do 17 piše software. Od 17 do 9 piše drame, a ponekad i priče. Pleše kad god stigne. Suvremeno. Ponekad skuha ručak ili se pobrine za djecu. A i mužu katkad da jesti. Srećom, pisati se može i dok se vješa veš. Jako voli plesati i smišljati suvremenoplesne predstave, pa je tako u petnaestak godina sudjelovala u desetak projekata – *Duet za grijalicu i radijator* (2003.), *Overdo* (2005.), *Just Dance* (2006.), *Peterored* (2006.), *Love Piece* (2007), *Osjećaj za* (2008), *Solo za krevet i klavir* (2010.), *Dvije Priče* (2011.) i *Snovidenja* (2015.).

Otkako piše, uspjela je napisati četiri cjelovečernje drame – *Pomračenje* (2010) koje imalo je javno čitanje u sklopu Malih noćnih čitanja 2012. godine, objavljeno je u časopisu Kazalište i imalo je radijsku praiizvedbu na Hrvatskom radiju; *Posljednji poziv za Reykjavik* (2012) koji je bio u užem izboru za nagradu Marin Držić; *Posljednji Hrvat* (2013) koji su imali su javno čitanje u sklopu Malih noćnih čitanja 2014. godine i *Nema života na Marsu* s kojim je osvojila nagradu Marin Držić (3. mjesto) za 2015. godinu, te dvije priče: *U mom džepu* i *Međa*.

Međa je 2016. g. na natječaju Festivala europske kratke priče osvojila 1. nagradu.

Una Vizek

NEMA ŽIVOTA NA MARSU

Likovi:

ON – vanjski svijet

ONA – vanjski svijet

ONA(NA) – unutarnji svijet

ON(AN) – unutarnji svijet

Ovo je jedna klasična, tragična priča o dvoje kretena. Dvoje ranosrednjo-vječnih kolega, stabilnih i čvrstih, odgovornih i pametnih, obiteljskih ljudi. Kojima je malo dosadno. I lagano već stare. I već duغو, duغو sjede tako zajedno u uredu. Jedno deset godina. Ona sjedi malo naprijed. On malo iza nje. Nekako dijagonalno. Kako već to biva kad imate deset godina radnog staža, stalno vam je dosadno. A kad vam je dosadno svašta vam pada napamet. U glavi se čuda događaju, dok su vani samo spisi, klamerica i pokoja pčela. Kao da postojite u dva paralelna svijeta.

Hoće li te svjetove u vašoj glavi igrati dva ili četiri glumca, potpuno vam prepuštam na volju. Ali ja ih volim zamišljati kao četiri potpuno odvojene osobe, u dva odvojena prostora. Ili spojena, oh, kvragu, ne znam. Upotrijebite maštu. Aha, i da – iz čisto praktičnih razloga, da bi bilo lakše pratiti, unutarne ćemo ljude nazvati Onan i Onana.

ONAN: Stvar je u tvojoj kosi. Kako ti pada na to rame koje je otkriveno, a opet nije. Tom komadu gole kože, koji kao da je slučajno provirio. A znamo da nije. I ti i ja znamo da nije.

ONANA: Stvar je u tom pogledu na moje rame koji ne vidim, ali osjećam ili mislim da osjećam ili se nadam da osjećam ili brijem da osjećam.

ONAN: Stvar je u tom pokretu, u tom laganom pokretu. Jebote, kao da je iz filma. Jel' zna ona što radi? Je li to slučajno ili namjerno? Je li to za mene? Jel' ona to misli na mene?

ONANA: Jel' me gleda? Gleda li me? Zašto ne osjećam pogled? Trebala bih osjetiti toplinu, vrućinu. Zašto ne osjećam kako me pali pogledom?!

ON: Jel' se ti to samozadovoljavaš?

ONA: Glupe su ti fore.

ON: Pa šta radiš?

ONA: Šta radim?! Čitam.

ON: Jesi li svjesna ti što radiš?

ONA: Joj, daj me ne davi.

ONAN: Zacrvenila se. Neugodno joj je. Znala je što radi.

ONANA: Sranje, sranje, što sam točno radila? Tko zna kako to izgleda? Pretjerujem. Stvarno pretjerujem.

ONAN: Sviđa mi se kad se zacrveni. Ona to za mene. Misli na mene.

ONANA: Al' gledao je. Ipak je gledao.

ON: Čuj.

ONA: Što je?

ON: Jel' imaš klamericu?

ONA: Imam.

ON: Posudiš?

ONA: Evo ti.

ON: Hvala.

ONANA: Pa ima on svoju klamericu. Vidjela sam je jučer. Isuse, ovo je k'o osnovna škola.

ON: Evo, izvoli.

ONA: Hvala.

ON: Molim.

Šute. Rade.

ONANA: I što sad, sad ćemo šutiti tako?

ONA: Čuj.

ON: Ha?

ONA: Daj mi posudi klamericu.

ON: Evo ti.

ONA: Hvala, imam svoju.

ON: Što me onda pitaš?!

ONA: Niš, niš (smije se).

ON: Aha! A, ovaj, nisam je mogao naći prije. Ali evo tebi sad moja. Hoćeš?

ONA: Hvala, k'o da jesi.

ONAN: Ali nisam, a bi, o, kako bi.

ONA: Molim?

ON: Ništa, ništa.

ONA: Čuj, daj reci, jesi skužio ti onaj spis od jučer?

ON: Koji?

ONA: Onaj s jučerašnjeg sastanka.

ON: Jesam.

ONA: Daj mi objasni nešto.

ON: Što?

Prilazi mu Ona. Mrtva hladna. Od straha. Da ne primjeti kako joj srce lupa. Ali to je naravno neće spriječiti da mu pride blizu. Jako blizu. Nepotrebno blizu.

ONA: Evo, gle, tu na ovoj stranici kaže jedno, a tu drugo.

ON: Gdje?

ONA: Evo tu. Gle, tu kaže ovo, a tu skroz drukčije.

ON: Aha.

ONA: Što aha?

ON: Ma to ti se uopće ne odnosi na istu stvar.

ONA: Aha.

ON: Vidiš...

ONANA: Vidim, vidim ja tebe. Jel' vidiš ti mene? Odmaknuo se. Jesam li preblizu? Možda sam se oznojila pa smrdim. Bolje da se maknem.

ONAN: Zašto se sad maknula? Tko zna kakav mi je dah.

ON: Jel' imaš žvaku?

ONA: Ne, sorry.

ON: Ma OK. Gle, poslat ću ti na mail referencu iz koje možeš sve vidjet.

ONA: Aha. OK. Tenks.

ONANA: Kako me otpilio. Samo da se maknem. Kvragu.

ONAN: Morat ću kupiti žvake.

ONANA: Dosadno mi je. A kad mi je dosadno uvijek se napalim. To počne tu negdje, na potiljku, i onda kao da lagano putuje niz kičmu, napreduje polako, ali nezaustavljivo dok ne dođe do dna. Do izvora. I onda više ništa nije bitno – samo – da li me gleda. Gleda li me sad? Ako pogledam i vidim da me gleda znači da ga imam.

Ne gleda.

Sranje.

OK. Brojat ću do 30. Ako se tad okrenem i vidim da me gleda znači da ga imam, ali se pravi da ga nemam.

Ne gleda.

Sranje.

OK.

Brojat ću do 60. Ako me tad NE gleda...

ONAN: Odjednom kao da joj neki impuls prođe kroz tijelo. I kičma joj nekako oživi, postane meka, vijugava i topla. Čini mi se ponekad da se cijela pretvori u zmiju.

ONANA: Jebote, gleda. Sad je trebao – ne gledat!

ONAN: Jebote, vidjela me. Šta misliš, može li mi čitati misli? Može li se to nekako isčitati iz očiju?

Uostalom, zašto se ona okreće tako često? Nemoj me zezat da provjerava da li je gledam. Baš da vidim koliko će se puta okrenuti u pet minuta. Čisto iz fore.

ONANA: Ok. Onda ćemo ovako. Štopat ću pet minuta.

Ako u me u pet minuta pozove onda je lud za mnom.

ONAN: Nije se okrenula niti jednom. Ma brijem. Moram raditi, imam posla. Nemam vremena buljiti u tu njenu vijugavu kičmu. Uostalom ima velike uši. I nije tako zgodna.

ONANA: Nije me pozvao. Idiot. Ma, idem raditi, nemam vremena brojati minute. Uostalom i nije tako zgodan.

ONAN: Nema ni neka usta posebno lijepa. I kvrgav joj je nos. Au, sranje, zašto je morala sad još idići noge na stol?

ONANA: Tko ga jebe. Uopće me ne zanima. Uostalom, brojati do 30?! Jel' to primjereno nekom od 40?

ONAN: Jel' ona to zbog mene digla noge? I otkud joj pravo da dolazi u tako kratkim hlačama na posao? Baš je to neukusno.

Pitam se – kakvog su joj okusa koljena?

ONANA: Nevjerojatna je ta povezanost dosadnih spisa i libida. Možda bih mogla patentirati svoje dokumente kao afrodizijak?

ONAN: Opet se dira. Pa dobro, jel' ona normalna?

ONANA: Opet ne gleda. Ma baš me briga, idem na kavu.

ONAN: Kud će sad?

ONANA: Da ga pozovem? Neću. Ma, zašto ne, pa frendovi smo, sto puta smo bili na kavi.

ONA: Idem na kavu. Hoćeš?

ON: Može, donesi mi jednu s mljekom.

ONANA: Koji kretan.

ONA: A ne ideš sa mnom dolje?

ON: Ma imam sastanak sad.

ONA: Aha. S mljekom znači? Hladnim, ne?

ON: S hladnim. Da.

ONANA: Kretan.

Ona se vraća. On sjedi za kompjuterom sa slušalicama na ušima. Na sastanku je. Telefonskom. Ona mu stavlja kavu na stol.

ONA: Izvolite, kolega.

ON: Hvala. (Kaže on i obdari je najljepšim smiješkom koji je mogao iščupati.)

ONANA: A fakat se lijepo smiješi. To mi je možda i najdraže, taj smiješak. Ili pogled. Možda je stvar u pogledu? Jebote, koji mi je kurac, pa znam čovjeka već deset godina. Što mi je došlo odjednom?

To je zbog onog razgovora neki dan. Kad sam ga čula kako s Markom priča o onoj Jeleni s drugog kata. Opaki komad, svi se pale na nju. A on je rekao da mu uopće nije nešto, da ima puno zanimljivijih cura, naprimjer – ja. Otkad sam se vratila s porodičnog da sam se jako proljepšala.

Istina – naveo je i neke druge cure...

ONAN: Zanima me da li ona uopće sluti da me zanima.

ON: Da, da, oprostite nisam čuo što ste zadnje rekli. Da veza je loša. Aha, u vezi, izračuna. No da...

ONANA: Stalno je na tim konferencijama. Nikad ne mogu pričati s njim. Da bar imam neko ogledalo, da vidim da li me gleda. Sutra ću donijeti ogledalo. Ma, koji je meni kurac? Kakvo ogledalo?! Pa ja sam udana, jebote. I on je oženjen. Kakvo crno ogledalo? Samo mi je dosadno. Moram početi čitati ove spise jer inače stvarno neću stići ništa napraviti. Ako to ne pročitam za pola sata, totalno sam u problemima.

U taj tren.

ON: Hoćeš na ručak?

ONA: Može!

ONAN: Opet mi je stavila noge pod nos.

ONANA: Uf, opet se gubim. Skoncentriraj se, skoncentriraj se, skoncentriraj se.

Onan u svojoj glavi prilazi Onaninim bosim nogama na stolu i polako, vrlo polako, vrlo nježno, oprezno i fino prelazi rukom po donjem dijelu istih, od bedra do stopala, pa natrag. Trebamo li uopće podsjećati da je ljeto, a njene su hlače pomalo prekratke za posao kojim se bavi.

ONA: Čuj.

Onan skoči kao oparen.

ON: Opa.

ONA: Molim.

ON: Niš, niš. Što si htjela?

ONA: Ma samo klamericu.

ON: Imaš svoju.

ONA: A što nije kod tebe?

ON: Ne.

ONANA: Kreten.

ON: Jel' pereš ti te noge ikad?

ONA: Molim?

ON: Tabani su ti crni.

ONA: Ma joj, zaboravim se pa krenem bosa do printera...

Ko da sam na moru... Baš sam se opustila.

ON: I meni se čini da si se malo previše opustila.

Masaža donjeg dijela vrata pretvorila se u igranje kosom. Dugom, teškom, zavodljivom kosom.

ON: Imaš li ti češalj doma?

ONA: Kako to misliš?

ON: Pa kad se stalno češljaš rukama.

ONA: A što ti buljiš u mene?

ON: Ne buljim, samo vidim.

ONA: Radi svoj posao i pusti me na miru.

ONANA: Nemoj me pustiti na miru, nemoj me pustiti na miru, nemoj me pustiti na miru, nemoj me pustiti na miru...

Pustio me na miru.

ONAN: Što je meni? Zašto sam se toliko napalio? Kao da nikad nisam vidio ženske noge. Moja žena ima bolje noge od nje. Ili tu negdje. Malo gore možda, ali ne puno.

ONANA: Dosadno mi je, valjda. Samo to. Ali, svejedno – čudno. Kako se prijatelj odjednom pretvori u predmet požude? Mislim, uvijek mi je bio zgodan, ali ipak... Jer ovo je samo požuda, zar ne? Da nije, onda ne bih stalno spominjala kako sam napaljena. Pričala bih o tome kako je on dobar čovjek, ili

kako je zabavan, kako me uvijek nasmije. A istina je – stvarno me često nasmije.

ONAN: To je normalno. Normalno je da muški pomisle na seks kad vide gole ženske noge. Mi smo takvi. Mi muškarci. Ako one imaju problema s tim, nek ne dižu noge na stolove.

ONANA: I zašto sada? Zašto sada, nakon deset godina? Samo zbog onog što je rekao Marku?! Možda starim. Možda je to kriza srednjih godina.

ONAN: Zašto sada? Jer sam te sanjao noćas. Bili smo na nekom izletu. S ljudima iz firme valjda, ne sjećam se dobro. Samo znam da si imala te kratke hlače i sjedili smo za stolom i ti si mi sjela u krilo, a ja sam te pitao – Jesi li škakljiva?

ONA: Molim?

ON: Jesi li škakljiva?

ONA: Kakvo je to pitanje sad?

ON: Ma bezveze. Zanima me.

ONA: Molim te, nemoj me više dekoncentrirati.

ON: Dekoncentriram te?

ONA: Da, sa svojim glupim pitanjima.

ON: Dobro, zašto uvijek moraš biti tako gruba?

ONA: Oprosti, ali dekoncentriraš me stalno, uopće ne mogu raditi.

ON: Pa, dobro, pitam te jedno pitanje svakih sat vremena.

ONA: Nisam tako mislila.

ON: Kako si mislila?

ONA: Dekoncentriraš me svojim prisustvom.

ONANA: Evo, rekla sam.

ONAN: Isus ti mater, što sad? Jel' ona to sad rekla što ja mislim da je rekla? Zašto žene moraju uvijek sve izreći naglas?

ON: Kako to misliš?

ONANA: Jel' on to mene zajebava, ili stvarno nije skužio?

ONA: Mislim – toliko si naporan da me samo tvoje prisustvo smeta.

Pauza.

ON: Aha – shvaćam.

ONANA: Shvaćaš? Shvaćaš li stvarno? I zašto šutiš onda? Zašto šutiš ako si shvatio? Zato jer te ne zanimam. Nisam te nikad niti zanimala. Pa naravno, znamo se deset godina, i da ti se sviđam već bi se nešto desilo. Kako sam glupa, sve sam umislila.

ON: Ja ne mislim da si ti naporna. Ja mislim da si super cura. Odlična frendica.

ONA: Odlična frendica...

ON: Da. I oprost, ako sam ti naporan.

ONANA: Shvatio je. Shvatio je i otkantao me. Kakva sramota. Nisam se ovako osjećala od srednje škole. Isuse, u mojim godinama se tako osramotiti. Uostalom, bolje, bolje da sam to učinila. Sad bar znam kako stojimo, sad ću moći raditi. Neću stalno vrtjeti filmove u glavi.

(Pauza.)

Sramota je super, sramota je kul. To je točno šamarčina koja mi je trebala.

(Pauza.)

Užas. Da me muž vidi, propala bih u zemlju. Sigurna sam da bi mu bio manji bed da ga prevarim, nego da se ovako blamiram pred nekim drugorazrednim likom. Prostirem ko otirač... K'o podivljala napaljena flundra. Oprosti, oprosti, mužu najdraži, oprosti mi što te sramotim...

ONA: I ja sam gospođa za tebe. A ne cura.

ON: Pa, oprostite, gospođu, što sam vam naporan.

ONANA: Joj, daj ne seri. Samo zašuti. Zašuti i nestani.

ONA: Ma zaboravi, samo sam se šalila.

ON: Baš je krasno jutro.

ONA: Predivno.

ON: Jesi dobro?

ONA: Sjajno.

ONANA: Bila bih još bolje da te nikad više u životu ne moram vidjeti. Ili da ti naprimjer mogu mislima raznijeti glavu. Kao u onom filmu. Kad bi došla policija ja bih se pravila da sam u školu. „Ja, ja... nemam pojma – samo je sjedio ovdje – i odjednom – BUM!“

ON: Hoćeš da ti donesem kavu?

ONA: Ne, hvala.

ONANA: Marš u tri pičke materine i ti i sažaljenje.

ONAN: Možda sam joj trebao reći. Nekako je tužna. A reći što? Da je volim? To nema veze s istinom. Samo ima dobre noge. Svatko bi poželio te noge. To je normalno. To je muški. Zašto ih diže na stol ako neće da ih gledam? Ali, hoće da ih gledam u tome i je problem. Zašto se žene uvijek moraju zaljubiti? Nemam se ja što zaljubljuvati u tuđe noge. Imam ženu. Ženu koju volim. Majku svoje djece. Možda nema takve noge, ali kakve veze ljubav ima s nogama? Nikakve.

ONANA: Neću više nositi kratke hlače.

ONAN: Ali, lijepa je tako potonula i ozbiljna i tužna. Možda da joj odem po sok.

ON: Hoćeš sok?

ONA: Ne, hvala.

ONANA: Marš u tri pizde materine, ti i tvoje sažaljenje.

ON: E, posudiš klamericu? Potrgala mi se.

ONA: Evo ti.

ON: Sutra dolazi Roberto.

ONA: Baldini?

ON: Da. Idemo na večeru kasnije. Hoćeš s nama?

ONA: Ne mogu sutra.

ON: Bilo nam je super u Rimu. Sjećaš se?

ONA: Ma bezveze. Meni Rim nije nešto.

ON: Pa da, kad si se napila na onoj večeri.

ONA: Ne spominji mi Rim.

ONAN: Jel' se to ona na mene ljuti? Zašto bi se ljutila?

Pa nisam ništa loše napravio. Spasio sam nas. Zamisli da sam rekao – i ti se meni sviđaš? Šta bi onda bilo? Zamisli, molim te, da je znala da mi se sviđa, tad, na tom službenom putu. Imala je tu crvenu haljinu. Bila je toliko lijepa. Srećom da je bilo još drugih ljudi oko nas jer malo mi je falilo. Stajala je ispred mene. Isto ovako leđima okrenuta. Golih leđa i smijala se i u jednom je trenu podignula kosu, taman kao da me zove da je poljubim u rame, u leđa, u vrat. I pogledala me sa smiješkom tad, makar je mislila da je ne volim, makar sam joj lagao. I rekao sam joj tad:

„Ti znaš što ja mislim o tebi.“

Priznao sam joj tad. Ali ne baš precizno. To je istina. „Ti znaš što ja mislim o tebi“ – može se svako shvatiti.

ONANA: Ja sam to tad shvatila – kao – mislim da si kul, ali uopće mi niti najmanje nisi zgodna. Ali smo si super, ne?

ONAN: Zašto si to tako shvatila?

ONANA: A kako drugačije? Zašto bi me inače nazvao „super prijateljicom“? Zato jer sam ti ružna.

ONAN: Ti nisi... Uostalom, zašto me prekidaš. Pričao sam o tom putovanju.

ONANA: Na kojem nije bilo ništa.

ONAN: Pa da. A da sam ti rekao? Da sam ti rekao malo konkretnije?

ONANA: Ne znam. Ne znam što bi bilo. Ali zašto ti pretpostavljaš, zašto ti misliš, da bih ti se ja odmah podala. Pala ničice i raščerečila noge i vrištala: „Uzmi me, uzmi me, uzmi me!“

ONAN: Zar ne bi?

ONA: Nisi mi vratio klamericu.

ON: Ah, oprost.

ON: Čuj.

ONA: Šta klamericu opet? Evo ti.

ON: Hvala. Obećajem, sutra ću nabaviti novu.

ONAN: Ljuti se na mene. A bezveze. Kupit ću tu klamericu. Nisam ništa kriv. Spasio sam nas.

ON: Hoćeš na kavu?

ONA: Ne, hvala. Imam posla.

ONANA: Zar nije dovoljno da moram sjediti pokraj tebe nakon svega. Nemoj me tjerati da se moram još i družiti s tobom. Bili smo na službenom putu. I ništa. Mislim, znala sam da ti se ne sviđam, dao si mi to do znanja prije. Onda. Onaj put. Ali mislila sam, možda – ako me vidiš u crvenoj haljini. Ipak sam se ponadala. Ne znam zašto mi je to uopće bilo važno, nisi mi se ni sviđao više. Valjda jednostavno jer mrzim gubiti. Ali – opet sam izgubila. I što sad? Uopće mi se ne da piti kave s tobom. I kupi si jebenu klamericu.

ONAN: Više ne nosi kratke hlače. Nikad.

ONA: Gdje mi je klamerica?

ON: Na stolu.

ONA: Gdje na stolu?

ON (odlazeći): Tu ispod ovog papira.

ONANA: (čita): „Hvala na klamerici. Oprosti ako si je tražila, a nisi mogla naći. Dužan sam ti kavu. Pusa, susjed.“

Pusa?! Kakva sad pusa?!

ON: Evo, donio sam ti kavu.

ONA: Hvala, nisi trebao. Mislim, ako je to zbog klamerice.

ON: Nije. To je zbog smiješka.

ONA: Kojeg?

ON: Ovog. Dugo nisam vidio da se smiješiš.

ONA: Budalo. Ja bih se i smijala da si ti duhovit. A što ćeš, kad si dosadan.

ON: Što ćeš.

ONAN: (pronađe klamericu na stolu. Čita):

„Sretan rođendan, dragi

prijatelju.

Poklanjam ti mali znak pažnje da ti pomogne u daljnjem neradu.

Pusa, susjeda

P.S. Ukrala sam je iz uredskog skladišta, tako da se nemoj baš hvaliti poklonom.“

Mali znak pažnje! To mi se sviđa.

Samo – ja ne bih klamericu, ja bih radije neki drugi znak. Malo konkretniji.

ONA: Sretan ti rođendan, susjede!

ON: Ukrala si je iz skladišta?

ONA: Ovako još više vrijedi. Riskirala sam život za tebe.

ONAN: Riskirala je život za mene! To je dobar znak. A i obukla je kratke hlače. To je još bolji znak.

ONANA: Gleda li me? Baš me briga, neću se okrenuti. Osim, ako mi nešto, recimo, ne padne na pod.

Gleda me! Gleda me!

ONAN: Opet se okreće. Ali noge. Nisu na stolu. To mi fali.

ONANA: Volim kad me gleda. Možda mi se ipak to sviđa najviše?

Moj odraz u njegovim očima.

ONAN: Daj stavi više te noge na stol.

ONANA: Ma boli me kurac, stavit ću noge na stol. Pa nek gleda. Ima šta gledat.

ONAN: Eto, konačno. Sad sam miran.

ONANA: Nemiran je. Haha.

ONANA: Čekaj malo. Što je ovo? Kakve su ovo gluposti? Zašto sad odjednom? Zašto se prije pravio blesav? Ne razumijem ništa.

ONAN: Zašto sada? A bio sam tako dobro. Bio sam u kontroli. Otkud čovjeku ta potreba da draži, izaziva zvijer dok se ova ne probudi, ne razjari, ne poludi, ne uništi sve oko sebe. Zašto moram uništiti svoj život? Zbog tih jebelih nogu? Jer stvar je samo u nogama, zar ne?

ONANA: Nema to veze s ljubavlju. Ne budi glupa. Ne budi naivna. Oduvijek te volio, ali prije se, kao, mogao kontrolirati, a sad više jednostavno ne može? Možeš misliti. Ne, samo si ti glupača prestala trčati za njim pa mu fali. Fali mu rajca. Fali mu uzbuđenja. Da ga sad pitaš: „Što je ovo?“ – pravio bi se glup. Misliš da ne bi?

ONAN: Zašto sad? Bio sam dobro. Mjesec dana. Ili je dva već prošlo? Bio sam sasvim dobro.

ONANA: Zašto sad? Sanjam me noćas. Bili smo na sindikalnom izletu. Na nekoj rijeci. Punoj slapova i brzaca. Ležali smo na travi. Bilo je podne. Užasno vruće. Ja sam imala onaj svoj crveni badić, potfutrani, u kojem mi dojke izgledaju bajno. Ležali smo jedno kraj drugoga. Znoj se cijedio s nas. Voda je hućala. Sunce je peklo. Pčele su zujale. A mi smo gorjeli jedno pored drugog. Nismo se usudili pomaknuti. Trava među nama se naježila. Gledali smo pčelu kako iznad nas izvodi salto mortale. Onda je on rekao:

ONAN: Pakao. Ovo je pakao.

ONANA: Ali gorjeti je tako lijepo.

ONAN: Idemo se kupati.

ONANA: Hoćeš li skočiti prijelom za mene?

ONAN: Skočit ću trostruki salto.

ONANA: I skoćio je trostruki salto. A ja sam skoćila prijelom. Tako znam da je bio san, jer ja ne znam skakati prijelom. A znam da je bio njegov san jer da je bio moj sigurno bih ga se sjećala.

ONAN: Ona je izronila. Onako predivna, kao iz Pipi reklame. I rekla: „Ulovi me ako možeš!“

ONANA: Slapovi su me odnijeli. On se bacio onako divan, kao Tarzan. Da me spasi. Jer, za ime boga, mogla sam se utopiti. Sa slapovima se nije šaliti.

ONAN: U jednom trenu je nestala. I ja sam se stvarno preplašio. Možda se utopila. Sa slapovima se nije šaliti.

ONANA: Čekala sam ga u rukavcu, ispod lijana.

ONAN: Čekala me u Plavoj laguni.

ONANA: Onako sva preplanula, s pletenicama kao Bo Derek.

ONAN: I rekla je:

ONANA: Probudi se. Probudi se. Danas ti voziš djecu.

ONA: Što ti je? Nekako si umoran danas.

ON: Nisam se naspavao. Danas sam ja vozio djecu.

ONA: Hoćeš na kavu?

ON: Može.

ONAN: Možda ne bismo trebali spavati uopće. Onda ne bismo imali glupe snove.

ONANA: Meni to ništa ne bi pomoglo. Ja sanjam budna. Kada mi je dosadno, kada trebam čitati glupe spise.

ONAN: Kamo ćeš sad?

ONANA: Na kupanje.

ONAN: Opet? Pa gdje smo?

ONANA: Na službenom putu. Ljeto je.

ONAN: Uvijek je ljeto.

ONANA: Da nije ljeto, ja se ne bih mogla kupati po noći.

ONAN: Nisam ponio kupaće.

ONANA: Nisam ni ja.

ONAN: Nisam ponio ni kondome.

ONANA: Nije važno, ovo je samo san.

ON: Idemo na ručak?

ONA: Može!

ONAN: Evo ti ručnik.

ONANA: Ponio si ručnik?!

ONAN: Ovo je samo san.

ON: Jel' mi možeš pomoći oko ovog spisa?

ONA: Mogu.

ON: Pa, hoćeš li?

ONA: Hoću. Dođi ovamo.

ON: Gdje?

ONA: Tu. *(Pokaže mu točno mjesto gdje da stane. Blizu. Vrlo blizu. Nepotrebno blizu.)*

ON: Tu?

ONA: U čemu je problem?

ON: Tu. *(Pokaže na spis.)*

ONA: Tu?

On stoji iznad nje i bulji u njen dekolte, ona navodno čita dokument, dok, ustvari, pokušava vratnim dlačicama osjetiti bulji li on u njen dekolte. Tišina se može rezati nožem. Može se čuti muha kako zuji, ali se ne čuje muha, nego pčela. Baš kao na sindikalnom izletu. Kakva slučajnost.

ON: Je li to pčela?

ONA: Je.

ON: Kakva slučajnost.

Oboje gledaju pčelu kako leti i ne usude se pomaknuti ni milimetar. Znoj se cijedi s njih. Pčela izvodi salto mortale.

ONA: Vruće je.

ON: Pakleno je vruće.

ONAN: Žedan sam, a ova kapljica znoja što ti teče niz vrat djeluje baš privlačno. Kao da bi mi mogla utažiti žed. Misliš li da bi bilo pretjerano da te samo malo liznem, ovako odjednom iz čista mira...

ONANA: Tvoj dah na mom vratu. Tako si blizu. Ali predaleko. I milimetar razmaka među nama je predaleko. Dođi bliže. Dođi, ne boj se.

ONA: Strašno se teško skoncentrirati.

ON: Misli mi stalno bježe.

ONAN: Trebalo bi ih nekako pričvrstiti. Štrikom ili Lancima. Zakucati za mozak čavlima. Ne, jaja, jaja bi trebalo zakucati. Ili prekinuti si kičmu negdje ispod pupka. Sprječiti zlo da nadire. Mozak bi bolje bilo oprati. Solnom kiselinom.

ONANA: Daj, ne dramtiziraj.

ONAN: Ne mogu ja ovo više. Previše mi je.

ONANA: Vruće je. Svima je previše.

ONAN: Cijela utroba mi gori.

ONANA: Samo se trebaš rashladiti. Ajmo na kupanje.

ONAN: Gdje smo sad?

ONANA: Na Maldivima.

ONAN: Mi nemamo podružnicu na Maldivima.

ONANA: Sada imamo.

ONAN: Da imamo podružnicu na Maldivima, morao bih voditi i ženu.

ONANA: Reci ženi da odjebe. Neka ide drugi put.

ONAN: Ne mogu reći ženi da odjebe. Ne želim reći ženi da odjebe. Ja volim svoju ženu.

ONANA: Volim i ja svog muža pa ga ne vodim okolo. Ne vodi ni on mene.

ONAN: Mene bi moja žena vodila. Ona mene voli.

ONANA: Hoćeš reći da mene muž ne voli?

ONAN: Ne mogu ja ovo. Ja ovo ne želim. Previše mi je.

ONANA: Dođi se kupati. To je samo kupanje. Samo skoćiš. Hop.

ONAN: Bojim se skakati.

ONANA: A trostruki salto?

ONAN: To je bio samo san.

ONANA: Sve je ovo samo san.

ONAN: Tvoj san.

ONANA: Kako to misliš?

ONAN: Da sam ga ja sanjao, sjetio bih se.

On još uvijek stoji kraj njenog dekoltea.

ONA: Baš je danas morala riknuti klima.

ON: Ni klima ne bi pomogla.

ONANA: Imaš pravo – ni klima, ni kupanje.

ONAN: Ništa ne može pomoći. Samo solna kiselina. Dva deci. Na eks.

ONANA: Možda da odemo u svemir? Tamo je hladno. Možda bi tamo bilo bolje. Stavi kacigu.

ONAN: Kamo ćemo sad?

ONANA: Na Mars. Otvaramo podružnicu na Marsu.

ONAN: U svemiru, istina, nije vruće.

ONANA: Niti najmanje.

ONAN: I do Marsa se dugo putuje.

ONANA: Godinama.

ONAN: Ne može se očekivati od dvoje ljudi...

ONANA: Samih u svemiru...

ONAN: Da se sudržavaju.

ONANA: To je posebna prilika.

ONAN: Ne podliježe normalnim zakonima.

ONANA: Ne podliježe normalnim pravilima.

ONAN: Volio bih te jebati u bestežinskom stanju. Stvarno bih to volio.

ONA: Ajmo!

On se prene.

ON: Kamo?

ONA: Na sok. Žedna sam.

ON: Iđi ti. Ja ne mogu sada. Imam previše posla.

Odlazi na mjesto.

ONANA: Da idem? Pa ne mogu sama na Mars.

Pauza.

Imaš pravo. To je sve glupo. Kakav Mars, za ime boža? Jesam li ja potpuno poludjela? Ja sam udana. Volim svog muža. Samo mi je vruće. Dosadno mi je.

ONAN: To je sve zbog monotonije. Dosade. Normalno da ljudi ponekad požele poletjeti na Mars. Ali to nije moguće. Nije moguće. Ako kreneš na Mars, nikada se više nećeš vratiti.

ONANA: Do Marsa se putuje godinama.

ONAN: Ako kreneš tim putem, nikada više nećeš vidjeti obitelj.

ONANA: Djecu.

ONAN: Nikoga do koga ti je stalo.

ONANA: Je li ti stalo do mene?

ONAN: Znaš da je.

Pauza.

ON: Ja ne bih nikada prevario ženu.

ONA: Molim?

ON: Evo baš čitam o Predsjedniku Uprave. Moj prijatelj, iz škole. Uhvatili ga s kolegicom i morao je dati otkaz.

ONA: Zašto je morao dati otkaz? Kakve to veze ima?

ON: Poznajem mu i ženu. Predivna osoba. Ne znam što mu je to trebalo.

ONA: A što mu je trebalo?! Zato jer može. Zato jer je Predsjednik Uprave.

ON: Ja ne nikada bih prevario ženu.

ONA: To si već rekao.

ON: Stvarno to mislim. Volim je.

ONA: Čisto sumnjam da prevara tvog prijatelja ima ikakve veze s ljubavlju.

ON: Ali povrijedio je ženu. Sad je to javna stvar. Svi znaju.

ONA: Znači, da ne znaju, bilo bi O.K.?

ON: Ne bi. Zato ja nikad ne bih prevario svoju ženu. Ja bih znao.

ONA: A ti misliš da bih ja namjerno povrijedila svog muža?

ON: Nisam to rekao.

ONA: A što ako se zaljubiš?

ON: Mogu se zaljubiti. To se može svakom desiti. Ali to nije ljubav.

ONA: Je li ti se sad desilo?

ON: Molim?

ONA: Zašto mi to sve govoriš? Zašto me gledaš i potpisuješ se pusama? Je li ti se to sad desilo? Jesi li se zaljubio?

ON: Zar ti moram sve reći? Zar ne vidiš i sama?

ONA: Vidim. I što ćemo sad?

ON: Ništa.

ONA: Čekati da prođe?

ON: A što ti bi ti?

ONA: Isto ništa, naravno. Ali glupo mi se praviti da se ništa ne događa.

ON: Ja se ne pravim. Samo ne želim ništa.

ONA: Ništa.

ONANA: Zašto si tako isključiv? Zar se nikada ne zapitaš, da li je moguće...

ONAN: Nije moguće...

ONANA: ...voljeti dvije osobe?

ONAN: Čovjek se treba odlučiti.

ONANA: Sreće nije ladića. Pretinac. Pa da kažeš -

ONAN: ...ima mjesta samo za jednu osobu.

ONANA: Svatko može imati svoje mjesto.

ONAN: Samo je jedan dom.

ONANA: Možda bismo mogli imati neki ljetni dom? Kao vikendicu.

ONAN: Samo je jedan dom.

ONANA: Recimo na Marsu. Pa kad nam dosadi obitelj, ili nam bude vruće - zaletimo se na Mars.

ONAN: Mars je nedostižan.

ONANA: Možemo na verandi piti limunadu i kartati šnaps.

ONAN: Kartanje?! O čemu ti pričaš?!

ONANA: A tek pogled! Prekrasni pustinjski vrtovi.

ONAN: Nema života na Marsu.

ONANA: Samo bi navratili ponekad.

ONAN: S Marsa nema povratka.

ONANA: Subotom, ili prvi vikend u mjesecu.

ONAN: To je nerearno.

ONANA: Ja bih ponijela limunadu i sendviče. A karte bi nas već čekale tamo. Na verandi.

ONAN: Ne trebaju nam karte za karanje.

ONANA: Možda, ako bi putovali brzinom svjetlosti, mogli bi se vratiti već u neđjelju.

ONAN: I da putujemo brzinom svjetlosti, ta neđjelja bi na Zemlji bila 100 godina kasnije.

ONANA: Gluposti. To je samo tehnički problem. Samo treba malo zakrenuti prostor-vrijeme.

ONAN: To je suludo.

ONANA: Da ti je stvarno stalo riješio bi to.

ONAN: To je suludo.

To je suludo.

To je suludo.

To je suludo!

Ne želim to rješavati. Ne želim razmišljati o tome. Ne želim razmišljati o tebi. Previše si... Previše si mi. Kad počnem razmišljati o tebi, ne mogu prestat.

Kad počnem razmišljati o tebi, osjećam da je izdajem. Ženu. Tu ženu koja je skoro umrla zbog mene. Tri litre krvi je izgubila dok je radala moju kćer. Znaš li ti uopće koliko čovjek može krvi izgubiti da ne umre? Nisam ni ja znao do tog dana. Umirao sam od straha, u bolnici, sjećam se da su stolice bile plave, i da je kutu čekaonice bila mrlja od vode. Kiša je padala taj dan, a krov je prokišnjavao. Ja sam se išao žaliti. Kako može u roditeljsku prokišnjavati krov?! Gdje se radaju djeca. Gdje umiru žene. Ne može prokišnjavati krov. Jednostavno ne može. Ja sam se išao žaliti. Kakav bi ja čovjek bio da se nisam išao žaliti. Kakav bi ja čovjek bio da izdam...

ONA: Nešto si rekao?

ON: Ha?!

ONA: Oprosti, nešto si rekao? Nisam čula.

ON: Ne, ne, ništa. Učinilo ti se.

ONA: Mora da sam poludjela, čujem tvoj glas u glavi, haha.

ON: Haha...

ONANA: To što nećemo prevariti Muža i Ženu ništa ne znači. Pa možemo se družiti, zar ne? Možemo putovati. Zamisli kako bi to bilo klamati u bestežinskom stanju?

(Onana pokazuje kako bi klamerica letjela svemirskim brodom.)

Oooo, osjećam se ko da lebdim. Ooooo...

ONAN: Pazi, klamerica!

ONANA: Ne mogu je uloviti pomoz mi!

Onana glumi leteću klamericu. Onan lovi klamericu u bestežinskom stanju. Oboje se prave da lebde.

ONANA: Pazi, sliječemo. Stiže gravitacija.

Bum. Padnu jedan na drugog.

ONAN: Imam je!

ONANA: Imaš me.

Pogledaju se duboko u oči.

ONANA: Ipak si krenuo sa mnom na Mars.

ONAN: Nisam.

ONANA: Nisi?

ONAN: To je samo san.

ONANA: Čiji san?

ONAN: Tvoj. Ja ne sanjam takve gluposti.

Tišina.

ONA: I što sad? Samo ćemo šutjeti tako?

ON: Ja ne šutim, ja radim.

ONA: Ali ne pričaš.

ON: Ne mogu pričati i raditi.

ONA: Ja ne mogu raditi ako ne pričamo.

ON: O čemu? Čemu razgovor?

ONAN: Zar ne razumiješ, luda žena, da ćemo time samo pogoršati stvari? Što možemo jedno drugome reći? Da se volimo? Da je ovo ljubav? Da ćemo

ostaviti muževe i žene i otići živjeti na Mars?
ONANA: Ma, nećemo živjeti tamo. Samo ćemo svratiti ponekad. Na partiju šnapsa.

ONA: Pa, recimo, možemo pričati o tome zašto si mi tek sada rekao?

ON: Što sam ti rekao?

ONA: Priznao.

ON: Zato jer si me sada pitala.

ONA: A onda? Kada sam ti rekla da me dekoncentriraš? Zašto tada nisi ništa rekao?

ON: Nisi me ništa pitala.

ONA: Ali znao si što želim reći?

ON: Naravno.

ONA: I nisi ništa rekao?

ON: Ne.

ONA: A očito niti sada ne želiš pričati.

ON: Tako je.

Tišina.

ONA: I ti možeš samo tako sjediti tu pokraj mene?

ON: Očito.

ONA: Ne osjećaš li vrućinu?

ON: Osjećam.

ONANA: Ne osjećaš li vrućinu koja obuzima, oduzima, ogoljuje, odvaljuje, razvaljuje, rastače, razara, rastavlja na sastavne dijelove?! Ne osjećaš li?!

ONAN: Osjećam.

ONA: Ne bismo li ipak mogli barem popiti limunadu?

ON: Ne.

ONA: I što da radimo?

ON: Ništa. Čekat ćemo.

ONA: Što?

ON: Da prođe.

ONA: A što ako nikada ne prođe?

ON: Proći će.

ONANA: Ne gleda me.

Prošlo ga je.

Kad će mene proći?

Zašto mene ne prolazi?

ONAN: Proći će. Proći će me.

ONANA: Ne gleda me.

Prošlo ga je.

Kad će mene proći?

Zašto mene ne prolazi?

ONAN: Proći će.

ONANA: Ne gleda me.

Prošlo ga je.

Kad će mene proći?

Zašto mene ne prolazi?

ONAN: Proći će me.

ONANA: Ne gleda me. Ne gleda me. Ne gleda me, više me uopće ne gleda.

(Onana prilazi Onanu, stane ispred njega i zabulji se u njegove oči. Panično traži svoj odraz u njegovim očima.)

ONANA: Nema me! Gdje sam?! Gdje sam?!

ON: Imaš nove hlače?

ONANA: Sad me vidiš, je li? Ne mogu vjerovati da si tako plitak.

ONAN: Stavila si noge na stol?! Što misliš time postići? Ludakinjo. Makar, krasne su to noge.

ONA: Da, samo mi se čini da su malo prekratke.

ON: Meni se čine u redu.

ONANA: Naravno da ti se čine u redu, pederu napaljeno.

ONAN: Naravno da su prekratke, droljo glupa. Jesam ti rekao da neću prevariti ženu.

ONANA: Tko te pitao da prevariti ženu? Ha? Tko ti je uopće nešto i nudio, idiote?

ONAN: Zašto si obukla te hlače, droljo?

ONANA: Zato jer se više ne razgovaraš sa mnom. Zato jer više ne želiš na kavu. Zato jer me više ne gledaš, ne zoveš, ne posuđuješ klamerice. Rođendan mi je bio jučer. Kretenu. I nisi htio na limunadu.

Pauza.

ONA: Jel' imaš još uvijek onu čestitku što sam ti poklonila za rođendan? Ono pisamce? Zgodno je bilo.

ON: Imam.

ONA: Jel' ga pročitaš koji put?

ON: Zašto bih ga čitao?! Jel' ti čitaš stare rođendanske čestitke?

ONA: To nije rođendanska čestitka.

ON: Nego?

ONA: Ne pravi se glup. Jel' pročitaš koji put pisamce?

ON: Ne. Ne znam gdje je.

ONA: A kako onda znaš da ga još imaš?

ON: Pa ne znam. Možda ga niti nemam.

ONA: Vрати mi ga ako ga nađeš.

ON: Zašto?

ONA: Zato da me podsjeti da neću ništa dobiti za rođendan.

ON: Rođendan ti je?

ONA: Nije važno.

ONAN: Nisam znao da ti je rođendan. Kupio bih ti nešto. Barem kutiju klamerica. Ljutit će se na mene. Nisam znao da ti je rođendan. Nemoj se ljutiti na mene. Spasio sam nas. Zamisli da idemo na ručak stalno. Zamisli da pijemo limunade. Zamisli u što bi se to moglo pretvoriti. Zamisli da si priznamo što ovo stvarno jest...

ONANA: Da, rođendan mi je bio. Jučer! Kretenu jedan. I ne znaš kad mi je rođendan. I boli te kurac, zar ne?! Tebe je prošlo. Ti se sad lijepo hladiš. Ti ne misliš na mene. Nemaš vremena. Nemaš mi vremena reći ništa lijepo, uopće išta reći. Zar si mislio da će se sve riješiti ako kažeš - ništa. Ako kažeš: „Ja neću prevariti svoju ženu.“ Zar ti stvarno možeš sve zaboraviti u sekundi? Sve te snove? Zar se stvarno možeš kontrolirati? Jer ja ne mogu. Ja budna sanjam, slapove i Maldive i svemirske brodove i pčele i limunadu. Tone limunade. Jer meni je još uvijek vruće. Kao da sam izgubila kontrolu nad letjelicom i sad letim prema Suncu. Ja se osjećam kao da letim prema Suncu i nema mi više spasa.

ONAN: Vruće? Misliš da meni nije vruće? Misliš da

meni nije teško? Ali se kontroliram. Neki dan, onda kad ti se pčela zapetijala u kosu. Pa si vrištala, i panično trčala uokolo. Kad sam te smirio, izvadio pčelu, kad sam ti držao glavu u rukama. Jedva sam se kontrolirao. Jedva sam se iskontrolirao da ne zgnječim tu tvoju malenu predivnu glavu. Da ti ne zdrobim lubanju golim rukama i pretvorim je u krvavu kašu.

Ali nisam. Ja se mogu kontrolirati.

ONANA: Ja ne mogu, ne mogu. Letjela sam preblizu Suncu i zajebala se. Uhvatila me Sunčeva gravitacija i ne pušta me. Izgubila sam kontrolu nad letjelicom. Potpuno sam izgubila kontrolu. Izgorjet ću! Spasi me! Zemljo, spasi me!

Izgubljena zove Zemlju! Zemljo, javi se!

ONAN: Zemlja ovdje. Čujemo vas. Čujemo vas, ali vam ne možemo pomoći. Čujemo vas, ali vam ne želimo pomoći. Imamo mi svojih problema. Žao nam je. Letite ravno prema Suncu i nema vam spasa.

ONANA: Zemljo! Zemljo, javi se! Upomoć! Zemljo! Gubim vezu!

ONAN: Preblizu ste Suncu. Previše je smetnji. Gubimo vezu!

ONANA: Zemljo! Zemljo! *(Zamre joj glas.)*

ONAN: Tišina.

ON: Zar baš tako? Tišina?

ONA: Tišina.

ON: To je okrutno.

ONA: To je potrebno.

ON: Oglušit ću.

ONA: Ja ne mogu više ovako. Žao mi je. Ovo je jednostavno previše za mene.

ON: Ali, ja ne radim ništa.

ONA: A ujedno i premalo. Ne mogu raditi, ne mogu spavati, ne mogu disati, ne mogu živjeti ovako. Kao da je sve u redu, a nije. Pozdravljamo se, a ne razgovaramo. Nasmiješimo se, a nikad se ne smijemo. Da bar možemo popričati, popiti limunadu.

ON: Zašto se ljutiš? Sve sam ti rekao. Ja ne želim prevariti svoju ženu.

ONA: Ja sam samo htjela popiti limunadu.

ON: To je isto.

ONA: Kako je to isto? Kako je to za ime boga isto?! Zašto sam ja drolja ako hoću popiti jebenu limunadu? Ako hoću odigrati partiju šnapsa?

ON: Ne možemo kartati na poslu.

ONA: I šta, samo ćemo sjediti ovako?

ON: Da.

ONA: Na ovoj vrućini?!

ON: Ali zima je. Pada snijeg.

ONA: Ja se kuham. Rastapam se.

ON: Meni je O.K.

ONA: Tebi je O.K.?

ON: Da. Sasvim.

ONA: I ne želiš mi ništa više reći?

ON: A što da ti kažem?

Ona ništa ne kaže.

ON: Tišina.

Tišina. Duga, duga tišina.

ONANA: Tiho je.

Hladno je.

ONAN: Zima je.

ONANA: Na Marsu su zime užasne.

ONAN: Ni na Zemlji nisu bolje.

ONANA: Na Zemlji barem pada snijeg.

ONAN: Bijelo je.

ONANA: I toga dana je padao snijeg. Trebao si nešto reći, toga dana.

ONAN: Što sam ti mogao reći?

ONANA: Mogao si, na primjer, reći:

Ako je ovo kraj, ako više nikada nećemo pričati, ja ću umrijeti, umrijeti tu na ovom snijegu, srce će mi se iz grudi iščupati samo, i tu će eksplodirati, tu pred tobom, i sve će biti crveno i ti i tvoja nova jakna i snijeg, o, kako će crven biti snijeg, i ja ću tu pasti, tu, gdje stojim, i krvarit ću iz svih žila, ali polako, jer nemam više srce, i ti ćeš gledati u moje širom otvorene oči, oči koje optužuju, a ja, ja ću ti ipak oprostiti, i stajat ćeš tamo, prestravljena, sva poprskana krvlju po tom svom prelijepom licu, s

vriskom zaleđenim u duši, i tada će početi padati snijeg, polako, tiho, i sve će biti prelijepo i romantično, i patetično, i pretjerano, i čut će se sirene u daljini, sirene hitne pomoći koja dolazi po mene, ali oko nas će biti tišina, i snijeg koji pada polako, usporeno, bijelo na bijelom, i bijelo na crvenom, i crveno i bijelo i tišina, i konačno, prvi put, mi ćemo se iskreno pogledati u oči, i te oči će pričati o ljubavi, o beskonačnoj, bezvremenskoj ljubavi, i onda ću ja umrijeti na tvojim rukama, a ti ćeš plakati bez glasa, vrištati ćeš u sebi, i ništa nećeš moći učiniti, i znat ćeš da si kriva, znat ćeš da si ti sve kriva.

Eto, naprimjer, to si mogao reći. To.

A ne: „Što želiš da kažem?“

To želim da kažeš. To želim da jebeno napraviš. Da tu padneš mrtav pred mene s iščupanim srcem, i da sve bude crveno i bijelo i strašno i predivno i da ja budem kriva. Kriva za sve to.

To želim da kažeš. To želim da učiniš. To je najmanje što možeš učiniti. Najmanje.

ONAN: Ti si potpuno poludjela.

ONANA: Ja sam popuno poludjela.

Tišina. Duga, duga tišina.

ONA: Jel' imaš klamericu? Potrgala mi se.

ON: Izvoli.

ONA: Hvala.

ON: Idemo na kavu?

ONA: Nemam vremena.

ON: Kasnije možda.

ONA: Kasnije. Sad imam posla.

ON: Hoćeš keks?

ONA: Ne, hvala.

ON: Vidiš kako je lijepo sad kad ponovo razgovaramo.

ONA: Da.

ON: Predivno je.

ONA: Predivno.

ON: Ni pretoplo. Ni prehladno.

ONA: Taman.

ONA: Vidi, opet pčela.

On ubije pčelu klamericom.

ON: Eto, sad nam više neće smetati.

ONA: Baš je predivno, sad kad ponovno razgovaramo.

ON: Predivno.

Pauza.

Šteta što nećemo više sjediti zajedno. Glupa reorganizacija.

ONA: Baš šteta.

ON: Ali, nazvat ću te koji put. Da idemo na kavu.

ONA: Hoćeš li?

ON: Hoću. Znaš da hoću.

Ona ga pogleda pogledom istovremeno punim nade i bijesa i očaja, zausti da nešto kaže, a onda odustane. On skuplja stvari u kutiju i odlazi. Onan krene za njim, ali onda zastane.

ONAN: Ja sam umro taj dan.

ONANA: O, kako bih voljela da mi to kažeš.

ONAN: Evo govorim ti. Umro sam tamo, na tom snijegu.

ONANA: Nisi.

ONAN: Kako znaš?

ONANA: Bila sam tamo.

ONAN: Umro sam, samo sam se pravio živ.

ONANA: Rekao si: „Meni je O.K.“

ONAN: Lagao sam.

ONANA: Sad lažeš.

ONAN: Ne lažem.

ONANA: Ostavi me na miru. Ti nisi stvaran. Ti nisi stvarno On.

ONAN: Pogledaj me.

ONANA: Ostavi me na miru. Ti si samo plod moje mašte, a ja sam potpuno poludjela. Opet haluciniram. Opet zamišljam pčele i slapove i limunade i Mars. Evo, dovoljno je da mi kažeš nazvat ću te i ja razgovaram s tobom. Čujem što želim čuti.

ONAN: Pogledaj, još uvijek si tu. U mojim očima.

ONANA: To je samo odraz na viziru.

ONAN: Skinut ću kacigu.

ONANA: Nećeš moći disati.

ONAN: Moći ćeš mi pogledati u oči.

ONANA: Ugušit ćeš se.

ONAN: Moći ću te poljubiti.

ONANA: Na Marsu nema kisika.

ONAN: Konačno ćemo se moći poljubiti.

ONANA: Ugušit ćemo se oboje. Nema nam spasa.

ONAN: Nema veze.

Nije bitno.

To je ionako samo san.

KRAJ